

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně **M. K.**, zastoupené Mgr. Karlem Borkovcem, advokátem Advokátní kanceláře Křest'anová & Borkovec, se sídlem Brno, Masarykova 31, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2014, č. j. 30 A 47/2014 - 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) dne 24. 4. 2014 podala žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), kterou žalovaného žádala o poskytnutí následujících informací: 1) o seznam soukromých porodních asistentek, které jsou v oblasti Jihomoravského kraje oprávněny vést porody ve vlastním sociálním prostředí rodičky (tj. v domácím prostředí), 2) o sdělení, zda porodní asistentce, jejíž péči bude stěžovatelka využívat, hrozí sankce za asistenci při porodu ve vlastním sociálním prostředí dle zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“) či jiných zákonů, 3) o sdělení, zda porodní asistentce, jejíž péči bude stěžovatelka využívat, hrozí sankce za asistenci při porodu ve vlastním sociálním prostředí dle zákona o zdravotních službách v případě, že stěžovatelka odmítá zdravotní péči při porodu ve zdravotnickém zařízení a bylo o tom pořízeno prohlášení o odmítnutí zdravotního výkonu a toto prohlášení je založeno ve zdravotnické dokumentaci, která je o stěžovatelce vedena u porodní asistentky, čímž by byly splněny náležitosti tzv. informovaného souhlasu respektive

odmítnutí zdravotního výkonu (tzv. negativní revers) dle zákona o zdravotních službách, 4) o právní výklad slova „porod“ v ustanovení § 5 odst. 2 písm. g) zákona o zdravotních službách (viz zákonná definice ošetrovatelské péče), 5) o sdělení, kde je v zákoně o zdravotních službách či jiném zákoně výslovně upraveno, že je nutné fyziologické procesy při porodu ošetřovat ve zdravotnických zařízeních, resp. kde je v zákoně výslovně uvedeno, že ošetrovatelskou péčí u fyziologických procesů při porodu nelze poskytovat v rámci domácí péče, 6) o sdělení, jaká kritéria musí splňovat byt stěžovatelky, aby v něm mohla řádně registrovaná porodní asistentka v ČR či z jiné země Evropské unie vést fyziologický porod ve vlastním sociálním prostředí (žalobkyně dále žádala o právní výklad vyhlášky č. 92/2012 Sb. [viz příloha č. 2, bod I.B 2.11.2], zda její domácnost musí splňovat následující kritéria: „Zřizuje se místnost pro vedení porodu, místnost pro péči o ženu a novorozence po porodu a sprcha. Místnost pro vedení porodu musí mít minimální plochu 15 m², podlahy, stěny a stropy musí být odolné proti poškození při pravidelném čištění a mytí a dezinfekci. Místnost pro péči o ženu a novorozence po porodu musí mít minimální plochu na 1 lůžko 5 m², minimální plocha místnosti činí 8 m²“), 7. o právní výklad článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, co se týče práva na svobodnou volbu místa porodu.

Žalovaný na žádost stěžovatelky reagoval sdělením ze dne 7. 5. 2014, č. j. JMK 49537/2014, sp. zn. S-JMK 49537/2014/OZ-Kas. K žádosti o sdělení seznamu porodních asistentek žalovaný sdělil, že žádná z porodních asistentek registrovaných žalovaným není na základě svého oprávnění k poskytování zdravotních služeb ani registrace nestátního zdravotnického zařízení oprávněna k vedení fyziologických porodů mimo zdravotnické zařízení. Žádost o poskytnutí informací uvedených pod body 2) až 7), které směřují k výkladu právních předpisů, žalovaný odmítl rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014, č. j. JMK 54070/2014, s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 ve spojení s § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Stěžovatelka se následně u Krajského soudu v Brně podáním ze dne 3. 7. 2012 domáhala, aby soud určil, že žalovaný sdělením ze dne 7. 5. 2014, č. j. JMK 49537/2014, sp. zn. S-JMK 49537/2014/OZ-Kas, nezákonně zasáhl do jejich práv na ochranu soukromého a rodinného života. Kromě určení, že zásah byl nezákonný, se stěžovatelka domáhala též ochrany proti němu tak, aby žalovanému byla uložena povinnost umožnit stěžovatelce zajistit si odbornou zdravotní péči při porodu v jejím vlastním sociálním prostředí výběrem ze seznamu porodních asistentek, oprávněných k výkonu povolání bez odborného dohledu v oboru porodní asistentka a registrovaných jako nestátní zdravotnické zařízení v Jihomoravském kraji pro druh poskytované zdravotní péče porodní asistentka v rozsahu kontaktní pracoviště ošetrovatelské péče v gynekologii a porodní asistenci ve formě domácí péče.

V návrhu na zahájení řízení stěžovatelka namítala, že ji žalovaný zkrátil na jejích právech a brání jí zajistit si odbornou zdravotní péči při porodu ve vlastním sociálním prostředí, což má za následek porušení jejího práva na soukromý a rodinný život a práva na volbu poskytovatele zdravotních služeb. Žalovaný je nadán rozsáhlými pravomocemi při výkonu státní správy na úseku zdravotnictví, rozhoduje o vydání oprávnění k poskytování zdravotních služeb nestátnímu zdravotnickému zařízení – porodní asistentce, při udělení registrace rovněž stanoví druh a rozsah poskytované péče, rozhoduje o správních deliktech podle zákona o zdravotních službách a uděluje za porušení tohoto zákona pokuty. Žalovaný deklaroval připravenost udělovat porodním asistentkám asistujícím u fyziologických porodů ve vlastním sociálním prostředí rodičky pokuty, které mohou dosahovat až likvidační výše 1 000 000 Kč. Obavy z možného postihu za správní delikt jsou hlavním důvodem, proč porodní asistentky odmítají asistovat rodičkám při domácím porodu. Interpretační a aplikační praxe žalovaného, kterou vůči stěžovatelce projevil svým sdělením, zabráňuje stěžovatelce využít péče porodní asistentky ve vlastním sociálním prostředí. Žaloba dále obsahuje podrobnou argumentaci týkající se porušování práva stěžovatelky na ochranu soukromého života.

pokračování

Krajský soud dospěl k závěru, že v daném případě nedošlo k přímému zasažení stěžovatelky na jejích právech. Sdělení žalovaného nelze považovat za závazný pokyn nežádat zajištění zdravotní péče při porodu ve vlastním sociálním prostředí od žádné porodní asistentky. Poskytnutou informací žalovaný stěžovatelce pouze sdělil, že žádná z porodních asistentek registrovaných žalovaným není na základě svého oprávnění k poskytování zdravotních služeb ani registrace nestátního zdravotnického zařízení oprávněna k vedení fyziologických porodů mimo zdravotnické zařízení. Jedná se o sdělení informativní, nevynutitelné, kterým nedošlo k žádnému zkrácení práv stěžovatelky. Přípis správního orgánu určité osobě, který obsahuje sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení, příp. i informaci o negativních důsledcích, nelze považovat za zkrácení subjektivních práv této osoby, jakkoliv takovou osobu mohou znejistit v náhledu na její právní pozici a vyvolat v ní pocit jistého ohrožení. Předmětné sdělení dle krajského soudu není ani zásahem v širším smyslu, nejedná se ani o pokyn, ani o donucení, stěžovatelce byla pouze poskytnuta informace o stavu určité věci a nejde tedy o zásah, kterým by byla stěžovatelka zkrácena na svých právech. Pro nadbytečnost se pak krajský soud nezabýval namítanou nezákonností sdělení, neboť již s ohledem na výše uvedené žaloba nemůže být úspěšná.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadá stěžovatelka z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka především nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že v dané věci nedošlo k přímému zasažení jejích práv. Stěžovatelka nadále trvá na tom, že sdělení žalovaného ze dne 7. 5. 2014 byla povinna považovat za závazný pokyn nežádat zajištění zdravotní péče při porodu ve vlastním sociálním prostředí od žádné porodní asistentky registrované v Jihomoravském kraji, neboť taková péče by byla poskytnuta v rozporu se zákonem a stěžovatelka na ni nemá nárok. Stěžovatelka názor žalovaného považuje za nezákonný, nicméně závazný, cítí se být zbavena svobody volby místa a prostředí pro svůj porod, v čemž spatřuje přímý zásah do svých osobnostních práv. V jednání žalovaného spatřuje stěžovatelka hrozbu (donucení) v tom, že bude muset porodit v nemocnici, aby se jí dostalo zdravotní péče. Veřejné subjektivní právo stěžovatelky je zasaženo již nyní a nikoliv až v budoucnu dalším aktem správního orgánu.

Nesouhlas stěžovatelka vyjadřuje také se závěrem krajského soudu, že pokud sdělení žalovaného má pouze informativní charakter, tak není způsobilé zasáhnout její subjektivní práva, neboť žádný akt správního orgánu, který má pouze informativní charakter, nemůže být způsobilý zasáhnout veřejná subjektivní práva. Názor soudu považuje stěžovatelka za neudržitelný, neboť ji ponechává zcela bez soudní ochrany. Dle čl. 4 Ústavy jsou základní práva a svobody pod ochranou moci soudní. Byla-li základní práva porušena, může se dotčená osoba dovolávat jejich ochrany u soudu, který mu nesmí soudní ochranu odeprít.

Stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013, sp. zn. 6 Ans 1/2013, kde soud dovodil, že v případě vyrozumění žadatele o tom, že datovou schránku nelze zřídit, ač jsou jinak splněny podmínky vzniku nároku na zřízení datové schránky podle § 5 odst. 4 a 5 zákona o elektronických úkonech, jde o nezákonný zásah Ministerstva vnitra. Uvedený případ stěžovatelka považuje za analogický s její věcí, neboť obsahem vyrozumění ministerstva je rovněž pouhé oznámení, že datovou schránku nelze zřídit (neobsahuje žádnou hrozbu či donucení), kdy rozhodující pro určení, zda nezákonný zásah nastal, je to, zda byly splněny podmínky vzniku nároku na zřízení datové schránky. Proto se stěžovatelka domnívá, že ani v její věci není rozhodující, zda sdělení žalovaného mělo informativní charakter, ale zda zasáhlo do jejího veřejného subjektivního práva.

Kasační stížnost obsahuje také odkaz na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 3494/11. V uvedeném případě je dle stěžovatelky pro Ústavní soud akceptovatelné, že nezákonný zásah může představovat i jen dopis správního orgánu.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ve svém vyjádření neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že by informace, poskytnutá žalovaným v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, mohla být způsobilá zasáhnout do práv stěžovatelky, k tomu ještě navíc nezákonně, resp., že by takto poskytnutá informace byla jakkoliv způsobilá zabránit stěžovatelce využít služeb porodní asistentky při domácím porodu. Dle žalovaného nejde o nezákonný zásah a krajský soud správně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65.

K tvrzenému nezákonnému zásahu mělo dle stěžovatelky dojít přípisem žalovaného ze dne 7. 5. 2014, č. j. JMK 49537/2014, sp. zn. S-JMK 49537/2014/OZ-Kas, jímž byla stěžovatelce poskytnuta část požadovaných informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Zbývající část žádosti o informace žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 5. 2014, č. j. JMK 54070/2014, jež nebyla předmětem žaloby, zamítl.

Právo stěžovatelky na soudní ochranu spočívající v ochraně jejího práva na soukromý a rodinný život žalovaný nikterak nezpochybňuje. Zvolený způsob ochrany však považuje za absurdní a obcházející zákon. Předmětem žádosti stěžovatelky byla žádost o poskytnutí informace. Předmětem zákona o svobodném přístupu k informacím je realizace ústavního práva na informace zakotvená v čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny. Chráněným předmětem je v tomto případě právo na informace, a to informace pravdivé a úplné. Stěžovatelka poskytnuté informaci vytyká její nezákonnost, aniž by současně zpochybňovala její úplnost a pravdivost.

Žalovaný je přesvědčen, že pokud došlo k zásahu do osobnostních práv stěžovatelky, nemohlo k tomu dojít v důsledku poskytnutí informací stěžovatelce, tedy přímým „zásahem“ žalovaného, nýbrž v důsledku stavu, o kterém žalovaný stěžovatelce poskytl pouze pravdivou a úplnou informaci.

K odkazu stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 Ans 1/2013 – 66, žalovaný uvádí, že jej nelze vykládat mechanicky. Obecně totiž nelze říci, že by každé oznámení či vyrozumění bylo způsobilé samo o sobě zasáhnout do právní sféry toho, komu je určeno. Ve zmiňované věci bylo předmětem žádosti stěžovatele zřízení datové schránky, na jejíž zřízení je po splnění podmínek právní nárok. Samotné vyrozumění, že datovou schránku nelze zřídit, bylo v daném případě dle Nejvyššího správního soudu negativním rozhodnutím v materiálním smyslu, neboť je tímto rozhodováno o subjektivním právu jednotlivce na zřízení datové schránky.

V nyní posuzované věci je však subjektivním právem právo na poskytnutí pravdivých a úplných informací, jež byly stěžovatelce poskytnuty. Uvedený přípis tak není způsobilý k zásahu do subjektivních práv stěžovatelky, natož aby byl rozhodnutím v materiálním slova smyslu.

Usnesením Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 3494/11, byla ústavní stížnost jako nepřípustná odmítnuta, neboť stěžovatel v dané věci nevyčerpal všechny prostředky, které mu právní řád k ochraně jeho práv nabízí. K charakteru dopisu ministra školství Ústavní soud konstatoval, že otázku, zda se potenciálně jedná o veřejnoprávní zásah do práv

pokračování

a oprávněných zájmů stěžovatele, není v této fázi povolán řešit, neboť stěžovatel před podáním ústavní stížnosti nevyčerpal prostředky ochrany, které mu český právní řád poskytuje.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost soud neshledal důvodnou.

Podle ustanovení § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. O zásah ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. se pojmově jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 – 80, a rozsudek ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007 – 58).

Nejvyšší správní soud se v daném případě ztotožnil se závěrem krajského soudu, že předmětným sdělením žalovaného nebyla stěžovatelka přímo zkrácena na svých právech. Uvedeným sdělením byla stěžovatelce pouze poskytnuta jí požadovaná informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., když stěžovatelka požádala žalovaného o seznam soukromých porodních asistentek, které jsou v oblasti Jihomoravského kraje oprávněny vést porody ve vlastním sociálním prostředí rodičky (tj. v domácím prostředí.) Sdělením ze dne 7. 5. 2014, č. j. JMK 49537/2014, sp. zn. S-JMK 49537/2014/OZ-Kas, poskytl žalovaný stěžovatelce informaci, že žádná z porodních asistentek jím registrovaných není na základě svého oprávnění k poskytování zdravotních služeb ani registrace nestátního zdravotnického zařízení oprávněna k vedení fyziologických porodů mimo zdravotnické zařízení. Předmětné sdělení má pouze informativní charakter. O žádný přímý zásah do práv stěžovatelky se nejedná, neboť jí sdělením nejsou ukládány žádné povinnosti a nejsou jí ani omezována její práva. Právní postavení stěžovatelky nedosáhlo a ani nemohlo dosáhnout v důsledku předmětného sdělení jakékoli změny.

K další stížní argumentaci stěžovatelky ohledně nesprávné interpretace právní úpravy poskytování zdravotní péče porodními asistentkami žalovaným je třeba uvést, že krajský soud se v napadeném rozsudku otázkou nesouhlasu stěžovatelky s obsahem sdělení žalovaného nezabýval pro nadbytečnost za situace, kdy žaloba nemůže být úspěšná již proto, že nejde o přímý zásah do práv stěžovatelky. Za této situace se kasační námitky stěžovatelky netýkají

rozhodovacích důvodů, na nichž krajský soud založil své rozhodnutí, proto se jimi zdejší soud nezabýval.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci nemůže přisvědčit ani argumentaci stěžovatelky ohledně ponechání jejího práva na soukromý a rodinný život bez soudní ochrany s ohledem na závěr krajského soudu, že pokud má sdělení žalovaného pouze informativní charakter, tak není způsobilé zasáhnout její subjektivní práva. Veřejná správa musí být kontrolována soudní mocí vždy tam, kde svoji činností zasahuje do základních práv fyzických a právnických osob. Těmto subjektům tak podle stěžovatelky nemůže být v případě zásahu do jejich práv odepřen přístup k soudu.

K těmto námitkám zdejší soud uvádí, že v projednávané věci k odepření přístupu k soudu však v případě stěžovatelky nedošlo. Krajský soud stěžovatelkou tvrzený zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život sdělením žalovaného neshledal a uvedený závěr k námitce stěžovatelky přezkoumal i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti. Nejedná se tak o odepření soudní ochrany, ale o odlišný názor stěžovatelky na posouzení právní otázky, zda sdělením žalovaného došlo k zásahu do jejího práva na soukromý a rodinný život.

Na projednávanou věc není přílehlavý ani odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 Ans 1/2013 – 66. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že ze zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že oprávněné subjekty mají po splnění zákonných podmínek a předepsaného postupu na zřízení datové schránky ze strany Ministerstva vnitra, jež je orgánem veřejné moci, právní nárok, tedy veřejné subjektivní právo, které musí být pod ochranou soudní moci, zde tedy pod ochranou soudů ve správním soudnictví.

Z výše uvedeného však nelze dovodit, že každé sdělení či vyrozumění orgánu veřejné moci je způsobilé samo o sobě zasáhnout do právní sféry toho, komu je určeno. Pro posouzení dané věci bylo podstatné posoudit otázku, zda sdělení žalovaného zasáhlo základní právo stěžovatelky na soukromý a rodinný život, a tedy i otázku, zda sdělení žalovaného, které má výlučně informativní charakter, uložilo stěžovatelce nějakou povinnost či omezilo její práva. Poskytnutí informace žalovaným však do práva stěžovatelky na soukromý a rodinný život nezasáhlo, zásah do veřejného subjektivního práva na poskytnutí informace žalovaným ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. stěžovatelka nenamítá.

Rovněž tak odkaz stěžovatelky na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 3494/11, je na projednávaný případ nepřilehlavý. Dle stěžovatelky je v uvedeném případě pro Ústavní soud akceptovatelné, že nezákonný zásah může představovat i jen dopis správního orgánu. Ani v případě, že by Ústavní soud k uvedenému závěru skutečně dospěl, nelze dovodit, že každé sdělení či vyrozumění orgánu veřejné moci je způsobilé samo o sobě zasáhnout do právní sféry toho, komu je určeno. Ústavní soud však v citovaném usnesení k charakteru dopisu ministra školství konstatoval, že otázku, zda se potenciálně jedná o veřejnoprávní zásah do práv a oprávněných zájmů stěžovatele, není v této fázi povolán řešit, neboť stěžovatel před podáním ústavní stížnosti, nevyčerpal prostředky ochrany, které mu český právní řád poskytuje. Ústavní stížnost byla proto jako nepřijatelná odmítnuta. Ústavní soud sice v uvedeném usnesení odkázal mimo jiné na možnost podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s., avšak je třeba zdůraznit, že oproti nyní projednávané věci šlo o skutkově zcela odlišný případ. Ve věci posuzované Ústavním soudem pod sp. zn. I. ÚS 3494/11 se jednalo o dopis ministra školství, mládeže a tělovýchovy adresovaný předsedovi Fédération Internationale de Motocyclisme (dále jen „FIM“), ve kterém jej informoval, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) je jedinou oprávněnou institucí v ČR, které přísluší pravomoc jmenovat nejvyšší sportovní autoritu v ČR v rámci sportu a jeho jednotlivých odvětví. Současně MŠMT

pokračování

sdělilo FIM, že v souladu s touto kompetencí uvádí, že takovou nejvyšší autoritou je v ČR v oblasti motocyklového sportu Český svaz motocyklového sportu, který plně nahrazuje dosavadní působnost a kompetence Autoklubu České republiky. Jde tedy o skutkově zcela odlišný případ, než je v nyní projednávané věci sporná odpověď žalovaného na žádost stěžovatelky podle § 106/1999 Sb.

Pro úplnost je vhodné také dodat, že na zásahovou žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s. jako jednu z více případných možností bránění práva v obdobné věci odkazuje usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 26/11. Jde však o odkaz zcela obecný, který byl uveden nad rámec rozhodovacích důvodů, přičemž nelze přehlédnout, že k odůvodnění tohoto usnesení vyjádřilo odlišné stanovisko 9 ze 14 soudců pléna Ústavního soudu. Bez ohledu na uvedené je však třeba zdůraznit, že důvodnost podání zásahové žaloby je vždy závislá na individuálních okolnostech toho kterého případu (včetně obsahu sdělení či jiného postupu správního orgánu) a závěr o její důvodnosti vždy předpokládá kumulativní splnění všech podmínek § 82 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pouhé sdělení žalovaného k žádosti stěžovatelky podané podle zákona č. 106/1999 Sb. o sdělení seznamu porodních asistentek, že žádá z porodních asistentek registrovaných žalovaným není na základě svého oprávnění k poskytování zdravotních služeb ani registrace nestátního zdravotnického zařízení oprávněna k vedení fyziologických porodů mimo zdravotnické zařízení, nepředstavuje nezákonný zásah, pokyn nebo donucení ve smyslu § 82 s. ř. s.

V. Závěr

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu